

Arrest

nr. 216 395 van 6 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing werd aan verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sedert 1968 als vijfjarig kind in België te zijn aangekomen.

Verzoeker werd tussen 1992 en 2005 zeven maal veroordeeld tot een gevangenisstraf gaande van 15 dagen, over enkele maanden tot enkele jaren.

Tussen 2007 en 2009 bestaat onduidelijkheid of verzoeker zich nog in het land bevond. Hij was immers na penitentiair verlof niet meer teruggekeerd op 16 september 2017 en keerde pas terug op 26 oktober 2009.

Sedert 10 februari 2010 was de verblijfskaart van verzoeker (C-kaart) niet meer geldig.

Op 13 november 2012 werd verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis.

Op 16 december 2012 keerde verzoeker naar Turkije terug.

Op 13 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum type C, maar dit werd geweigerd op 4 juli 2013 omdat verzoeker volgens de gemachtigde niet in aanmerking kwam voor het recht op terugkeer op grond van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2014 werd verzoeker ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 26 februari 2018 meldde verzoeker zich bij de gemeente Beringen met een verzoek tot herinschrijving.

Op 9 april 2018 werd de aanvraag tot herinschrijving geweigerd en kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 juli 2018 werd door de politie een administratief verslag opgesteld ten aanzien van verzoeker wegens bezit van verdovende middelen. Hij kreeg ook een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 augustus 2018 onderzocht een ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken of verzoeker gezien zijn medische situatie kan terugkeren naar Turkije en maakte hiervan een verslag op waarin ze concludeerde dat de noodzakelijke medicatie en opvolging beschikbaar zijn in Turkije.

Op 4 september 2018 stelde de politie wederom een administratief verslag op ten aanzien van verzoeker omwille van illegaal verblijf. De gemachtigde nam die dag een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Hij vocht deze beslissing niet aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 4 september 2018 legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van 20 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Inreisverbod

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : O.

voornaam: A.

geboortedatum : [...]1983

geboorteplaats : K. K.

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis fen voile toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.09.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DÉ BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Beringen op 04.09.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen,

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Er bestaat een risico op onderduiken:

3e Betrokkene merkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De Belgische verblijfskaart van betrokkene is sinds 10.02.2010 niet meer geldig. In zijn vorige paspoort (nr. U06491285) is aan inreisstempel te vinden, waaruit blijkt dat betrokkene op 16.12.2012 naar Turkije gereisd is op 13.02.2013 vroeg hij een terugkeervisum aan vanuit de Belgische ambassade in Ankara. Het terugkeervisum werd op 04.07.2013 geweigerd omdat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het in artikel 19§1 van de wet van 15.12.1980 bedoelde recht op terugkeer. Hij bleek immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning, Ondanks die weigering is betrokkene toen illegaal terug naar België gekomen en legde de aan hem afgeleverde beslissing kennelijk naast zich neer.

Dat is echter niet de eerste keer dat hij de wet en andere reglementering niet respecteert. Zo zat hij op 15.03.2007 een gevangenisstraf uit in de gevangenis van Oudenaarde, toen hij niet terug keerde uit penitentiair verlof. Pas op 26.10.2009 werd hij opnieuw gearresteerd en terug opgesloten in de gevangenis van Oudenaarde.

4 Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.04.2018 dat hem betekend werd op 09.04.2018 (bijlage 13, geldig 30 dagen). Ook de herbevestiging van dat bevel op 20.07.2018 werd niet nageleefd door betrokkene. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing,

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twintig jaar

Betrokkene heeft meerdere strafrechtelijke veroordelingen opgelopen,

op 21.09.1992 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens:

- Wapen(s) verweerwapen(s) : het dragen zonder wettige reden zonder vergunning*
- Opzettelijke slagen en verwondingen*
- Opzettelijke slagen en verwondingen*

Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Op 01.03.1995 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen

- Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid*
- Vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen.*

Op 02.05.1995 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 3 jaren behalve 6 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens:

- Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking*
- Opzettelijke slagen en verwondingen.*

Op 19.11.1998 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden door de Correctionele Rechtbank van Hasselt wegens;

-Wapen(s) verweerwapen(s) : het dragen zonde wettige reden,

Op 28.04.2000 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaren door het Hof van Beroep van Antwerpen wegens:

- Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf (herhaling)

- Wapen(s) verweerwapen(s) : het dragen zonder wettige reden zonder vergunning (herhaling)

-Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling)

- vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen (herhaling)

Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met «en criminele straf (herhaling)

- Woonstschennis (herhaling).

Op 07.02.2005 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 dagen door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde wegens'

- Opzettelijke slagen en verwondingen (herhaling),

Op 29.06.2005 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren door het Hof van Beroep van Antwerpen wegens:

-onmenselijke behandeling

-onterende behandeling

- Wederrechtelijke en willekeurige aanhouding of vrijheidsberoving (herhaling).

Recent werd een proces-verbaal opgemaakte te zijnen laste wegens het bezit van verdovende middelen (HA,6Q,L4.0Q4878/2018 van de PZ Beringen/Ham/Tessenderlo

Gezien het karakter van bovenvermelde feiten, gelet op de herhaling ervan en gezien de ernst, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op Illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratie controle en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van 20 jaar proportioneel. '

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene twee (meerderjarige) Belgische kinderen heeft met zijn ex-vrouw van wie hij gescheiden is op 04.05.1995. In het hoorrecht afgenomen op 04.09.2018 door PZ Beringen/Ham/Tessenderlo verklaarde hij dat hij van één van de twee zonen vervreemd is, met de andere heeft hij telefonisch contact Een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst betekent geen breuk van de relatie met zijn zoon. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om het contact met zijn zoon te onderhouden, zoals dat nu ook gebeurt. Zijn zoon kan zijn vader ook gaan bezoeken In Turkije, Een verwijdering van betrokkene staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht o.a. een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 9 van het Verdrag gemeten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden is aangetoond. Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die «en belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin, Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond naast affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003t Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw meerderjarige kinderen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw wordt niet aangenomen.

Het feit dat betrokkene op jonge leeftijd in België aankwam, hier naar school gegaan is mogelijks gewerkt heeft, en vele jaren verblijfsrecht heeft gehad, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 EVRM. Betrokkene heeft immers herhaaldelijk inbreuken gepleegd die de openbare orde hebben geschaad, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM.

Van 1992 tot 2005 werd hij tot 7 keer veroordeeld. Er is een langdurige periode van gevangenschap geweest.

Hij werd meermaals opgesloten in de gevangenis:

- 16.08.1992 -19.10.1992
- 12.04.1994
- 01.11.1994-08.11.1994
- 14.11.1996 - 15.11.1996
- 03.08.1997-30.10.1997
- 05.12.1997-03.04.1998
- 09.06.1998 - 20.07.1998
- 14.09.1998 – 30.10.1998
- 10.03.2000-16.09.2007
- 26.10.2009-13.11.2012

Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene is reeds herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van ernstige strafbare feiten waarvoor hij strafrechtelijk veroordeeld werd. Uit de aard van die feiten, de ernst ervan, het recidivisme en zijn strafrechtelijk verleden blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormde en nog steeds vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde.

Het feit dat betrokkene een lange tijd op legale manier in België verbleven heeft, waarvan hij een groot deel in de gevangenis doorgebracht heeft, en hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EH RM 5 september 2000, nr., 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omo réglé v, Noorwegen EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov V. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Gezien het voorgaande wordt de verwijderingsbeslissing met respect voor artikel 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Betrokkene werd op 04.09.2018 ook gehoord over medische problemen. Daarover verklaarde hij niets, dit in tegenstelling tot de informatie uit zijn administratief dossier. Uit het rapport dd. 27.08.2018 blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen. Er wordt gesteld dat een medische behandeling onontbeerlijk is, maar dat die beschikbaar is in het land van herkomst. Zo vermeldt het rapport dat "opvolging en behandeling door een psychiater/psycholoog met medicamenteuze- en psychotherapie beschikbaar is in Turkije, evenals begeleiding door een thuisverpleegkundige en al dan niet gedwongen opname een psychiatrische afdeling". Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt,

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Hij verwijst eveneens naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het aan hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 09.04.2018 en de herbevestiging van dat bevel op 20.07.2018. Betrokkenen heeft eveneens meerdere strafrechtelijke veroordelingen opgelopen. Bijgevolg zou er een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde zijn volgens de verwerende partij.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

De verwerende partij stelt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 20 jaar gelet op het feit van het belang om de openbare orde te handhaven en het belang van de immigratiecontrole.

Er dient te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

Bovendien dateert zijn laatste veroordeling van 2005. Dit is inmiddels 13 jaar geleden. Door een inreisverbod van 20 jaar voor veroordelingen tussen 1992 en 2005 op te leggen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Verzoeker twee minderjarige Belgische kinderen, zij hebben de Belgische nationaliteit. Hoewel hij nog slechts met een van de kinderen contact heeft, is het disproportioneel dat verzoeker, die al zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM hier heeft gevestigd, een inreisverbod voor 20 jaar krijgt opgelegd.

Gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw. moet men bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 74/11Vw. is een omzetting van artikel 11 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De parlementaire voorbereiding benadrukt hierover:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert".

Artikel 74/11, § 1 Vw. bevat geen motiveringsverplichting maar in dit geval kan men uit de beslissing niet afleiden waarom verzoeker een inreisverbod van twintig jaar kreeg. Er werd niet voldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van verzoekers minderjarige Belgische kinderen.

Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan men echter niet afleiden dat men met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. De overheid legt onmiddellijk een termijn van 20 jaar op en moduleert de duur niet.

Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw.

Zoals hierboven gesteld is de bestreden beslissing in rechte een en ondeelbaar. Een ernstig middel werd aangevoerd betreffende het opgelegde inreisverbod.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker met zijn kinderen, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° Vw. voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twintig jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende twintig jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

De toepasselijke wetsbepaling is in casu artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zoals verzoeker stelt, houdt het begrip ‘afdoende’ in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde een inreisverbod met een duur van 20 jaar heeft opgelegd om de openbare orde te handhaven en voor het belang van de immigratiecontrole. Volgens verzoeker is “het belang van de immigratiecontrole” een zeer vaag begrip dat hem absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte redenen te begrijpen waarom er in zijn geval niet gekozen werd voor een kortere duur. Het belang van de immigratiecontrole verantwoordt volgens verzoeker niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde volgens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker herhaalt dat men uit de beslissing niet kan afleiden waarom hij een inreisverbod van 20 jaar kreeg.

Zoals verzoeker aanvoert blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Het betreft meer bepaald artikel 11 van deze Terugkeerrichtlijn.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat uit het inreisverbod absoluut niet kan blijken waarom een duur van 20 jaar wordt opgelegd. De gemachtigde heeft zich immers in geen geval beperkt tot de vaststelling dat het inreisverbod van 20 jaar proportioneel is omwille van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. De gemachtigde heeft eerst een gedetailleerd overzicht gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen tussen 1992 en 2005, waarbij het gaat om veroordelingen gaande van 15 dagen, over enkele maanden tot verschillende jaren. Ook de feiten waarvoor worden opgesomd. Het gaat onder meer om het dragen van wapens zonder vergunning, het toedienen van onopzettelijke slagen en verwondingen, herhaalde opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg, vernieling van rijtuigen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijk lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking. Verder is verzoeker ook veroordeeld voor herhaalde bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, herhaalde woonstschennis en zelfs in

2005 voor “onmenselijke behandeling en ontorende behandeling”. Tot slot verwijst de gemachtigde ook nog naar een recent proces-verbaal dat is opgemaakt wegens het bezit van verdovende middelen. De gemachtigde meent vervolgens gezien het karakter van die feiten, de herhaling ervan en de ernst dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden nu verzoeker niet getwijfeld heeft de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Wat de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, is de gemachtigde nadien uitgebreid ingegaan op de gegevens die verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn gehoor op 4 september 2018 en op de hem gekende medische problematiek zoals blijkt uit het administratief dossier, ook al heeft verzoeker daarover in diens gehoor van 4 september 2018 niets verklaard. Zo motiveert de gemachtigde uitgebreid over het gezinsleven van verzoeker met zijn twee meerderjarige kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM, over het feit dat verzoeker op jonge leeftijd in België aankwam, hij hier mogelijks gewerkt heeft en vele jaren verblijfsrecht heeft gehad. De gemachtigde meent dat dit niet opweegt tegen de langdurige periode van gevangenschap en somt in detail op over welke periodes het gaat tussen 1992 en 2012. Hij wijst opnieuw op de ernst van de strafbare feiten, de aard ervan, het recidivisme en de veroordelingen en meent dan ook dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde acht het familiaal en persoonlijk belang ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde. Vervolgens gaat de gemachtigde afzonderlijk in op het privéleven van verzoeker. Hij erkent dat verzoeker een lange tijd legaal in het Rijk verbleef, maar stipt aan dat een groot deel daarvan in de gevangenis was. Gedurende de laatste jaren bevond verzoeker zich in precair en illegaal verblijf hetgeen geen gerechtvaardigde verwachting geeft op bescherming tegen verwijdering of op verblijf. Ook de medische situatie van verzoeker wordt besproken, waarbij de gemachtigde aanstipt dat op 27 augustus 2018 nog een advies van een ambtenaar-geneesheer werd opgesteld waarin staat dat de opvolging en behandeling door een psychiater of psycholoog met medicatie en psychotherapie beschikbaar zijn in Turkije, evenals begeleiding van een thuisverpleegkundige en al dan niet gedwongen opname in een psychiatrische afdeling. Bijgevolg wordt volgens de gemachtigde ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

De Raad is van oordeel dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat een dergelijk uitgebreide motivering absoluut geen duidelijkheid zou verschaffen waarom de gemachtigde is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een zeer lange duur van 20 jaar. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij herhaalt dat de exacte reden waarom een inreisverbod van 20 jaar wordt opgelegd niet duidelijk is. Evenmin blijkt dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met het bestaan van de “minderjarige” kinderen. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht spreekt van meerderjarige kinderen en vervolgens blijkt ook dat hij ermee rekening heeft gehouden bij het motiveren van de beslissing. De bestreden beslissing getuigt eveneens van een doorgedreven individueel onderzoek, anders dan wat verzoeker voorhoudt.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet.

Verzoeker voert verder ook de schending aan van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, in het licht van artikel 8 van het EVRM omdat hij de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk en disproportioneel vindt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stipt aan dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij wijst erop dat zijn laatste veroordeling dateert van 2005,

hetgeen ondertussen 13 jaar geleden is. Door een inreisverbod van 20 jaar op te leggen voor veroordelingen tussen 1992 en 2005, schendt de gemachtigde de redelijkheidsplicht volgens verzoeker. Verzoeker vervolgt dat hij twee "minderjarige" kinderen heeft en dat hoewel hij nog slechts met een van hen contact heeft, het disproportioneel is een inreisverbod van 20 jaar op te leggen. Ook wijst hij erop dat al zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM hier gevestigd zijn. Verzoeker vervolgt dat de negatieve impact van het inreisverbod op zijn relatie met zijn kinderen prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident is. Opnieuw herhaalt verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden rekening werd gehouden en dat verzoeker door hem een verbod op te leggen van 20 jaar aan de Belgische samenleving wordt ontruikt waarin hij duurzaam verankerd raakte. Hij stipt eveneens aan dat uit de definitie van artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod een territoriale werking heeft, die slaat op het grondgebied van alle lidstaten. Verzoeker vervolgt dat voor zover men erop zou wijzen dat verzoeker de opheffing kan vragen van het inreisverbod, dit een theoretische mogelijkheid is en hij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van "3" jaar terug zal toegelaten worden op het Belgisch grondgebied. Verzoeker acht de motieven niet afdoende en bijgevolg ook in strijd met de materiële motiveringsplicht.

Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Thans ligt een inreisverbod voor van 20 jaar. Ook al laat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet dit toe in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, kan niet ontkend worden dat dit een bijzonder lange duur betreft. Nu er volgens de wet sprake moet zijn van een "ernstige" bedreiging voor de openbare orde, moeten de omstandigheden van het geval ook een belangrijkere graad van ernst vertonen.

Zoals verzoeker aanhaalt moet de gemachtigde hierbij rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en moet hij het evenredigheidsbeginsel respecteren.

In eerste instantie wijst verzoeker op het feit dat de laatste veroordeling dateert van 2005 en dit dus 13 jaar geleden is voor het nemen van het bestreden inreisverbod. Hij lijkt er bijgevolg op te doelen dat de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde niet is aangetoond. De Raad volgt verzoeker dat deze veroordeling inderdaad reeds een eerder oude veroordeling betreft.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22

mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in casu niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de veroordeling van 2005 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Zo betwist verzoeker de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen voor *“onmenselijke en ontorende behandeling”* niet. Uit het administratief dossier blijkt dat dit gaat om *“het wederrechtelijk gevangen houden van een persoon die lichamelijk gefolterd werd”*. Daarnaast blijkt ook dat verzoeker voorheen bijzonder vaak werd veroordeeld en dit ook voor bijzonder ernstige feiten waarbij niet betwist is dat de meerderheid van de veroordelingen betrekking hebben op opzettelijke slagen en verwondingen waarbij een veroordeling zelfs betrekking heeft op opzettelijke slagen en verwondingen *“met als gevolg een ongeneeslijk lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking”*. Er is dus kennelijk sprake van recidive. De Raad meent dan ook dat gezien de specifieke ernst van de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld en het herhaalde karakter ervan, de gemachtigde op redelijke wijze kon motiveren dat *“uit de aard van die feiten de ernst ervan, het recidivisme en het strafrechtelijk verleden uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde en nog steeds vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

Bovendien gaat verzoeker in het verzoekschrift in het geheel niet in op het feit dat recent, zijnde op 20 juli 2018 nog een PV werd opgemaakt wegens het bezit van verdovende middelen. Het feit dat verzoeker hiervoor niet veroordeeld is, doet geen afbreuk aan het feit dat dit gegeven door de gemachtigde in zijn beoordeling mag worden betrokken. Waar verzoeker nog op 12 september 2018 een schrijven heeft gericht aan de Raad waarbij hij het PV heeft gevoegd waarop de gemachtigde zich heeft gesteund voor het bezit van de verdovende middelen en hierin bepaalde passages in het blauw heeft benadrukt, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hieromtrent geen enkel middel heeft ontwikkeld. Ook de bewijzen van Western Union en het schrijven van de burgemeester worden niet in een middel besproken. Ten overvloede blijkt wederom dat verzoeker zelf heeft verklaard in het bijkomend verhoor afgenomen op 5 september 2018 dat hij in de periode waarin hij was teruggekeerd naar Turkije, zijnde van eind 2012 tot 2013, in Turkije wederom een vechtpartij heeft gehad met iemand waardoor hij een boete moest betalen van 2000 euro en daar een gevangenisstraf heeft opgelopen van 40 maanden.

Aangaande de twee minderjarige kinderen, heeft de Raad supra reeds vastgesteld dat uit het dossier blijkt dat het om meerderjarige kinderen gaat. De gemachtigde heeft hieromtrent geheel terecht gemotiveerd dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) enkel een beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen als er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Zoals de gemachtigde terecht stelt, blijkt uit het gehoor dat van verzoeker werd afgenomen op de dag van de bestreden beslissing dat hij zelf verklaarde vervreemd te zijn van een van de twee zonen en met de andere zoon enkel telefonisch contact te hebben. De gemachtigde heeft hieromtrent terecht gesteld dat telefonisch contact tussen die zoon en verzoeker ook kan verder gezet worden ondanks de bestreden beslissing. Verzoeker gaat niet in op dit motief. Ten overvloede blijkt bovendien uit het bijkomend gehoor afgenomen op 5 september 2018 dat verzoeker dan verklaarde met geen van beide zonen contact te hebben, ook geen andere contacten te hebben in België of Europa maar wel nog contact te hebben met zijn familie in Turkije. Dit blijkt eveneens uit een medisch attest in het administratief dossier van 10 juli 2017 van psychiater B.L. waarin is opgenomen dat verzoeker gescheiden is van zijn vrouw, niets meer wil weten van zijn broers en zus in België en

geen contact meer heeft met zijn twee zonen. In dergelijke omstandigheden kan de Raad niet aannemen dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing een beschermingswaardig gezinsleven had in België. De bestreden beslissing blijkt in geen geval disproportioneel in het licht van artikel 8 van het EVRM, noch kan blijken dat de negatieve impact voor ieder redelijk denkend mens op zijn familieleven evident is. Verzoeker stelt terecht dat uit artikel 1, 8 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het inreisverbod een draagwijdte heeft voor het grondgebied van ofwel alle lidstaten ofwel enkel het Belgisch grondgebied en dat het thans voorliggende inreisverbod niet beperkt is tot het grondgebied van het Rijk en dus moet worden beschouwd als geldend in de hele Unie. Dit op zich kan in casu evenwel niet problematisch geacht worden omdat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen contact te hebben met familie in Europa doch enkel met familie in Turkije. Verzoeker blijkt ook geen verblijfsrecht te hebben elders in de Unie.

Wat betreft het privéleven van verzoeker, wijst verzoeker erop dat hij door de bestreden beslissing wordt ontruimd aan de samenleving waarin hij duurzaam verankerd raakte en dat zijn belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM hier gevestigd zijn.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het EHRM vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§ 68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstatinov v. the Netherlands*, § 46; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42).

Het valt in casu niet te ontkennen dat verzoeker bijzonder lang op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, ondanks enkele jaren van verblijf in Turkije tussendoor. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing evenwel oog gehad voor dit privéleven, bestaande uit het zeer lange verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied sedert zijn kindertijd, het feit dat een groot deel van dit verblijf ook legaal was en dat verzoeker mogelijks ook heeft gewerkt in België. Maar hij heeft aangestipt dat verzoeker tegelijk ook een langdurige periode in de gevangenis heeft doorgebracht, met gedetailleerde opsomming van alle periodes en dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf zijn privéleven verder heeft opgebouwd. Hij stelt dat dit hem geen gerechtvaardigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering met verwijzing naar verschillende arresten van het EHRM. De Raad kan deze beoordeling in casu niet kennelijk onredelijk achten. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift op geen enkele wijze welke duurzame verankering of welke belangen hij bedoelt. De gemachtigde heeft geheel terecht aangestipt dat verzoeker zijn verblijf in België grotendeels in de gevangenis heeft doorgebracht, nu hij pas in 2012 werd vrijgelaten. Er blijkt inderdaad dat verzoeker vervolgens eind 2012 terug is gekeerd naar Turkije om nadien op illegale wijze terug naar België te komen, ondanks de weigering van het visum op 4 juli 2013 nu zijn verblijfstitel ondertussen sedert 2010 was verstreken. Verder blijkt ten overvloede uit het administratief dossier niet dat verzoeker in de periode na zijn illegale terugkeer en voor zijn gedwongen verwijdering bijzondere sociale banden heeft opgebouwd in België. Hij blijkt volgens het standaard medisch getuigschrift van psychiater K. van 20 december 2016 onder meer verschillende malen gedwongen opgenomen geweest te zijn in de psychiatrie voor zijn "antisociale persoonlijkheidsstoornis", psychoses en ernstig gebruik van alcohol en drugs. Er is opnieuw ook sprake van agressiviteit als gevolg van paranoia.

De Raad acht ook de belangenafweging die de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemaakt wat betreft het privéleven afdoende gemotiveerd en op redelijke wijze uitgevoerd.

Waar verzoeker nog wijst op het veeleer theoretisch karakter van de mogelijkheid tot een verzoek tot opheffing van het inreisverbod en hij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van "3" jaar terug zal toegelaten worden op het Belgisch grondgebied, moet de Raad vaststellen dat de bestreden beslissing niet op dit motief is gestoeld.

De Raad stelt vast dat het aangevoerde middel niet leidt tot de conclusie dat de motivering in rechte en in feite onevenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing of dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, hij die incorrect zou beoordeeld hebben of hij op grond daarvan in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet. Ook artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werden door de gemachtigde gerespecteerd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES